

[Aksel Larsen.]

skorstog og tysk genoprustning er der dog i regeringen såvel som hos flertallet af partierne her i tinget langt fra samme begejstring for vestmagternes stejle standpunkter i Berlin, som der åbenbart har været på flertallet af de danske bladredaktioner, der omtrent hver eneste dag under konferencen jublende foruddiskonterede konferencens forventede totale sammenbrud og resultatløshed.

Hvor små konferencens konkrete resultater til slut end måtte blive, er dog selve dens afholdelse et meget stort resultat opnået under tryk af stemningen hos folkene i alle lande, som foretrækker mange års forhandlinger fremfor een dags verdenskrig. Kontakten er etableret, døren er ikke lukket i for fortsatte forhandlinger.

Det er vor pligt at medvirke til, at forhandlingsvejen fortsættes og fører til konkrete resultater i retning af at ophæve spændingen og sikre freden. Det danske folk, som har erfaring for, at det kan opnå resultater, når det i vigtige spørgsmål drejer sig om at få folketinget og regeringen bort fra en politik, folket ikke godkender, vil, det håber jeg, det er jeg overbevist om, også i spørgsmålet om Tyskland drage omsorg for, at ikke den politik, udenrigsministeren her har været talsmand for, men en dansk politik bliver gennemført.

Viggo Starcke: Det mest bemærkelsesværdige i den højtærede udenrigsministers besvarelse af den forespørgsel, som er rettet til ham, var tilkendegivelsen af den kontinuitet, der består i dansk udenrigspolitik. Dette er vigtigt, fordi udenrigspolitik ikke er et anliggende for et enkelt parti, men for det hele land, og en udenrigsminister repræsenterer forsåvidt hele landet.

Jeg kan udtrykke min enighed med det meste af det, den højtærede minister fremførte i sin redegørelse, hvorved man fik et overblik over de væsentligste problemer. Der var dog enkelte ting i den højtærede ministers tale, som jeg gerne vil gå lidt nærmere ind på.

Selvom der ikke eksisterer, hvad man kunne kalde nogen akut fare i øjeblikket i den internationale situation, tror jeg både den højtærede udenrigsminister og de fleste medlemmer i dette høje ting er klar over,

at der stadigvæk består en meget alvorlig latent fare, og jeg vil derfor gerne være med til at advare imod sorgløshed. Den højtærede minister nævnte antallet af divisioner, med hensyn til hvilke den østlige magt i øjeblikket skønnes af landstyrker at råde over 175 divisioner, hvortil skulle komme 60 divisioner, i alt 235 divisioner. Den højtærede minister brugte i denne forbindelse udtrykket folkedemokratier, et udtryk, som også andre ærede ordførere har brugt i dag. Jeg synes ikke, man bør bruge dette udtryk, thi for det første er det meningsløst, og for det andet er det et udtryk, som er i stand til at diskvalificere demokratiets betydning, idet disse stater ikke er demokratier. Imod disse 235 divisioner råder Vesteuropa nu over 20 divisioner, hvortil eventuelt kan komme 12 divisioner. Det er en så imponerende styrkeforskel i antal af divisioner, at der er nogen berettigelse bagved de bemærkninger, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen ved gentagne lejligheder har fremført om, at hvis den østlige magt havde planer om angreb, ville det være naturligt, at den havde iværksat angreb på et tidspunkt, da den var overmægtig i divisioner.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen undgår dog at tage stilling til den anden realitet, nemlig atombomben. Dengang forhandlingerne om den skandinaviske pagt foregik og Atlantpagten blev skabt, havde den vestlige verden, særlig Amerika, en overvældende magt på atomvåbnets område, og her ligger måske en del af forklaringen på, at freden på det tidspunkt dog bevarede. Vi kan imidlertid i løbet af få år se en situation i møde, hvor den østlige magt har et overvældende antal divisioner i forhold til den vestlige magt, og hvor der desuden består ligelighed i styrke på atomvåbnets område. Hvis man i en sådan situation på den ene side af jerntæppet har en aggressiv stat, som fører en global udenrigspolitik og på den vestlige side af jerntæppet har en alliance, som er rent defensiv og som kun fører en regionær udenrigspolitik, kan den latente fare meget hurtigt blive akut. Det er derfor meget vigtigt fra alle sider at tilkendegive, at man har vilje til at medvirke til afspænding af verdenssituationen, at man vil søge kontakt og komme på talefod med hinanden, at man vil indlede forhand-